

tationen vælger, men, hvad der ubetinget savnes heri, er Politimesterens Afstedbegjærsret. Det er imidlertid saa langt fra, at Justitsministeren ved det Forslag, jeg tillod mig at oplæse, har tænkt paa, at de militære Underbefalingsmænds Fortrinsadgang til disse Bestillinger derved skulde være ophævet, at han endog i Motiverne fremhæver, at der ikke skjønnes at være Noget til Hinder for ligeledes at oprettholde den disse Underbefalingsmænd hidtil tilkommende fortrinlige Afgang til Politibetjentposter udenfor Kjøbenhavn, jævnfør den kongelige Placat af den 10de Dato. I Forbindelse hermed maa jeg gøre opmærksom paa, at det heller ingenlunde har været Hensigten, at den foreslaaede Armeeplan skulde gøre nogen Forandring heri, eller at den kongelige Resolution af 1804 derved skulde være ophævet, men hvis det nu var saa, at Justitsministeren ved Forelæggelsen af den nye Politilov er gaaet ud fra, at Resolutionen af 1804 bliver bestaaende, og hvis det er saa, at den nye Armeeplan heller ikke har paatænkt nogen Forandring i den Henseende, turde jeg vel ogsaa forvente, at Udvalget ikke vil betragte sin Endring om Ordningen af dette Forhold som havende til Hensigt at ophæve den nævnte kongelige Resolution, hvorefter jeg dog ønsker at høre det ærede Udvalgs Mening. Da dette Spørgsmaal berører Andet og Mere end det Ministeriums Interesser, jeg er kaldet til at varetage, har jeg, før jeg ved denne Forhandling maatte udtale mig derom, ladet mig det være magtpaaliggende at indhente mine Collegers, Justitsministerens og Krigsministerens, Mening i saa Henseende, og begge have paa det Bestemteste modsat sig Vedtagelsen af Udvalgets Forslag. Det er ikke let at overse, hvilken economisk Betydning dette vil have, hvilken større Pensionsskyldighed det vil kaste over paa Statskassen, naar disse Underbefalingsmænd ikke længer have fortrinnsvis Afgang til Forsørgelse i saadanne Stillinger, men et almindeligt Skjøn — ikke nogen Beregning — kan man dog komme til, og efter de Oplysninger, jeg har kunnet indhente, vil denne forøgede Pensionsskyldighed mindst blive 25,000 Rd. om Aaret. Det er den Indvending, Krigsministeren for sit Vedkommende har fremsat

mod Udvalgets Endring, men den kan rigtig nok overvindes ved det ærede Things Bistand, thi naar dette ikke finder, at det, at Forslaget vil medføre en større Byrde for Skatteyderne er nogen Hindring for dets Vedtagelse, vil Krigsministeren ikke kunne modsætte sig det. Derimod er Forholdet selvfølgelig et ganske Andet med Hensyn til Justitsministeren. Som jeg har tilladt mig at gøre det ærede Thing opmærksom paa, gik Justitsministerens Forslag i 1864 ud paa, at Politibetjentene skulde ansættes og afstedbegjæres af vedkommende Politimester, og det forudsattes som givet, at han kun valgte dem i Hensyn til den kongelige Resolution af 1804, altsaa blandt Armeens Underbefalingsmænd. Den nuværende Justitsminister vil imidlertid være tilfreds med, eller vil i alt Fald i Mangel af Bedre, føle sig beroliget ved, at Politimesteren faaer en ubetinget Afstedbegjærsret, men uden dette vil han ikke kunne gaae ind paa Forslaget. Med Hensyn til Raadstuetjenerne er Forholdet naturligvis et ganske andet, og jeg seer ikke nogen Betænkelighed ved, at de ligefrem betragtes som communale Bestillingsmænd, saaledes at de altsaa kunne ansættes og afstedbegjæres af Communalbestyrelserne efter eget Forgodtbefindende.

Med Hensyn til det sidst berørte Punkt, Ansættelsen af disse af Kommunen lønede Distillingsmænd, skal jeg endnu sluttelig udtale det Samme som om det brændende Spørgsmaal angaaende Havnens Overgang til Kommunernes Forsorg, nemlig, at jeg, under en anden og heldigere Form og med tilstrækkelig Betyrrelse for det Offentliges Interesser, ikke vil modsætte mig disse Bestemmelser; men det forekommer mig, at Justitsministeren med fuld Rette kan sige, at den her foreslaaede Bestemmelse ikke er betryggende for det Offentlige. Det har dog i Virkeligheden en Interesse ud over selve Byens Omraade, paa hvilken Maade Polititjenerne bliver forrettet, og det forekommer mig derfor absolut nødvendigt, at man enten gennem Ansættelses- og Afstedbegjærsretten eller i alt Fald gennem denne sidste hævder Politimesteren en afgjørende Indflydelse med Hensyn til de Betjente, der skulle arbejde under ham.